

Rapor Bölüm Başlığı: İklim finansmanı

Rapor Başlığı: Endonezya'da REDD+'da yolsuzluk riskinin önlenmesi

Rapor Yazar(lar)ı: Ahmad Dermawan, Elena Petkova, Anna Sinaga, Mumu Muhajir ve Yayan Indriatmoko

Uluslararası Ormancılık Araştırma Merkezi (2011)

Kararlı URL: <http://www.jstor.com/stable/resrep02298.10>

JSTOR, akademisyenlerin, araştırmacıların ve öğrencilerin güvenilir bir dijital arşivdeki çok çeşitli içeriği keşfetmelerine, kullanmalarına ve geliştirmelerine yardımcı olan kar amacı gütmeyen bir hizmettir. Üretkenliği artırmak ve yeni akademik formları kolaylaştırmak için bilgi teknolojilerini ve araçlarını kullanıyoruz. JSTOR hakkında daha fazla bilgi için lütfen support@jstor.org adresiyle iletişime geçin.

JSTOR arşivini kullanmanız, <https://about.jstor.org/terms> adresinde bulunan Kullanım Hüküm ve Koşullarını kabul ettiğinizi gösterir.

JSTOR

Uluslararası Ormancılık Araştırma Merkezi, bu içeriği dijitalleştirmek, korumak ve erişimi genişletmek için JSTOR ile işbirliği yapmaktadır.

6. İklim finansmanı

REDD+'nın arkasındaki ana fikir, gelişmiş ülkelerin ormansızlaşma ve orman bozulmasından kaynaklanan emisyonları azaltmak için geliştirmekte olan ülkelere ve proje geliştiricilere ödeme yaparak emisyonlarını dengeleyebilmesidir. Bağışçı taahhütlerini (WRI 2010) veya geliştirmekte olan ülkelerin kendi orman ve iklimle ilgili fon tahsislerini yönetmek için çok çeşitli düzenlemeler ortaya çıkmaktadır.

Bugün REDD+ finansmanına ilişkin hem uluslararası hem de ulusal tartışmalardaki ana sorulardan biri, finansmanın ülkelere ve ülkeler içinde nasıl etkili bir şekilde sağlanabileceğidir. Temel endişeler REDD+ finansmanının koordine edilmeyeceği, ilgili ulusal hükümetler tarafından sahiplenilmeyeceği ve ulusal hükümetlerin sistemleriyle uyumlu olmayacağı yönündedir (Brown ve Peskett 2011). Diğer kaygılar ise REDD+ finansmanının REDD+'nın tasarımına, uygulanmasına ve izlenmesine odaklanacağı, ancak Mülkiyet güvenliği, orman alanlarında karbon ödemelerini absorbe edecek kurumların varlığı ve yolsuzlukla mücadele için yönetim reformu gibi başarının altında yatan koşullara bağlıdır (Macqueen 2010).

Endonezya'da REDD+ finansman mekanizmaları, politika ve kurumsal gelişim açısından hazırlık aşamasının yanı sıra REDD+ demonstrasyon projelerine sahada yatırım yapılmasını desteklemek üzere gelişmektedir. Endonezya'ya halihazırda taahhüt edilen önemli donör desteğiyle birlikte, potansiyel darboğazları ve kötüye kullanım ve yolsuzluk risklerini anlamak ve orman finansmanındaki deneyimlerden veya iklim finansmanındaki daha yeni çabalardan ders almak önemlidir. Şu anda büyük yolsuzluk, finansman mekanizmalarının çalışma şeklini şekillendirebilir ve özel çıkarların REDD+ finansmanına erişimini sağlayabilir. Ayrıca, daha sonra hem büyük hem de küçük yolsuzluğa izin verebilecek boşluklar yaratabilir, Mekanizma bir karbon piyasasına ve emisyonları azaltma performansına bağlı olduğunda.

6.1 Endonezya'da iklim finansmanı

Endonezya, iklim finansmanını yönetmek ve dağıtmak için kurumlar inşa eden ilk ülkelerden biridir.

Bu finansmanın büyük bir kısmı donör fonları veya yumuşak kredilerle ilişkilidir. Endonezya'daki iklim fonları arasında İklim Değişikliği Programı Kredisi (CCPL), Endonezya İklim Değişikliği Güven Fonu (ICCTF) ve Endonezya Yeşil Yatırım Fonu (IGIF) ile doğrudan proje ve program desteği bulunmaktadır. Bunlardan ulusal düzeyde faaliyet gösteren CCPL, ICCTF ve IGIF, çeşitli kaynaklardan gelen finansmanı koordine etmekte ya da koordine etmeyi amaçlamaktadır.

CCPL Maliye Bakanlığı tarafından yönetilir ve genel bütçe ödeneklerinin bir parçasıdır. CCPL, 2008 yılından bu yana Japonya (Japan International Cooperation Agency; JICA) ve Fransa (Agence Française de Développement; AFD) tarafından finanse edilen ve 2010 yılında Dünya Bankası'nın da katıldığı, GoI'nin daha düşük karbonlu, iklime daha dirençli bir büyüme yolu geliştirme çabalarını desteklemek için kullanılan imtiyazlı bir kredidir. Bu, GoI'nin ajansların (kreditinin alıcıları) mali açıklarını azaltmasını sağlar ve muhtemelen halihazırda planlanmış olan iklim politikalarına bağlı kalmak için teşvikler yaratır. Bir Yönlendirme Komitesi ve Ortak İzleme Toplantısı, ilgili ajansların/kredi alıcılarının politikaları uygulamadaki ilerlemelerini gözden geçirir (Brown ve Peskett 2011).

Bu şekilde, CCPL normal kurum bütçelerini tamamlar; ormancılıktaki emisyon azaltmalarını nasıl ve ne ölçüde doğrudan desteklediği belirsizdir.

ICCTF'nin amacı 'iklim değişikliğinin ana akımlaştırılmasına etkin ve verimli bir şekilde katkıda bulunmaktır. hükümet planlamasında ve Endonezya genelinde iklim değişikliği faaliyetlerinin uygulanmasında değişiklik konuları'. ICCTF, Bappenas tarafından 3 finansman penceresine sahip ulusal yönetimli bir güven fonu olarak oluşturulmuştur: enerji; ormancılık ve turbalık alanlar; ve adaptasyon ve dayanıklılık. Hedefleri, Endonezya'nın düşük karbonlu ekonomi ve iklim değişikliğine karşı daha iyi direnç ve uyum hedeflerine ulaşmada GoI'nin etkinliğini artırmaktır. Eylül 2009'da BM Kalkınma Programı (UNDP) ICCTF'yi geçici olarak yönetmek üzere görevlendirilmiştir. ICCTF yönetimi, donörler ve kalkınma ortaklarından oluşan bir Yönlendirme Komitesi, bir teknik komite ve bir sekreteryadan oluşmaktadır. İçişleri Bakanlığına bağlı bir Yönlendirme Komitesi politika

rehberlik. Şu anda üç donör bu rehber katkıda bulunmaktadır: UKaid, AusAID ve Norveç (bkz. www.icctf.org ve <http://www.undp.or.id>). Bu, Endonezya'ya yönelik donör iklim fonlarının koordinasyonunun iyileştirilmesinde erken bir adımı temsil edebilir, ancak halihazırda dahil olan donörlerin çoğu fonlarını ICCTF aracılığıyla kanallandırmamaktadır.

Yeni bir ulusal iklim fonu olan IGIF'i kurma planı 2009 yılında Kopenhag'da Başkan Yudhoyono tarafından açıklanmıştır. IGIF, ekonomik büyümeyi hızlandırabilecek, gıda ve temiz su üretimini artıracak ve sera gazı emisyonlarını azaltmaya yardımcı olabilecek altyapı gelişimini katalize etmeyi amaçlamaktadır. Endonezya'nın Devlet Yatırımları

Unit fona 400 milyon ABD\$ tahsis etmiş olup, donör hükümetler ve kurumsal yatırımcılardan 900 milyon ABD\$ daha beklenmektedir (Jakarta Globe 2010a; Brown ve Peskett 2011). AFD, UKaid, JICA, Kore ve İslam Kalkınma Bankası fona katkıda bulunmak istediklerini ifade etmişlerdir ancak miktarlar henüz belli değildir. IGIF finansmanı hibeler, imtiyazlı krediler ve özsermayenin bir karışımından oluşacak ve düşük karbonlu iş modellerinin ölçekli bir şekilde geliştirilmesini sağlayacaktır.

enerji ve sürdürülebilir arazi kullanımı. Buradaki fikir, iklim azaltımı için özel ve kamu - ve ulusal ve uluslararası - mali kaynakların harmanlanmasıdır. IGIF

kendi başına bir fon değil, farklı kurallar kullanarak ancak aynı aracı bankada katkıda bulunanlar tarafından yönetilen bireysel hesapların birliğidir (Brown ve Peskett 2011).

6.2 Endonezya'da orman fonlarının yönetimi ve dağıtımı konusunda deneyim

Endonezya'da iklim değişikliğinin azaltılmasına yönelik kamu finansmanının potansiyel etkinliği, mevcut ve yeni kurumların bir dizi zorluğu ele alma becerisinden etkilenecektir; bunlardan biri de yolsuzluğun önlenmesi veya

REDD+ fonlarının kötü yönetimi. Orman finansmanı ve orman fonları ile ilgili geçmiş deneyimler Endonezya'daki REDD+ finansmanı için dersler sağlayabilir.

Mevcut orman geliri dağıtım sistemi, merkezi hükümet ile bölgeler arasında gelir paylaşımına ilişkin 33/2004 sayılı Kanun ile düzenlenmekte ve uygulama yetkileri gelirlerin hükümet düzeyleri arasında paylaşılmasını öngörmektedir. Paylaşım

Her bir hükümet düzeyi tarafından alınan gelir, uygunlukları gibi gelir kaynağına göre farklılık gösterir. Onay ve ödeme Maliye Bakanlığı, Maliye Bakanlığı ve bazı durumlarda İçişleri nı kapsar (Şekil 1).

REDD+ gelirlerinin dağıtımına yönelik herhangi bir mekanizmanın farklı olması muhtemeldir çünkü gelirleri sadece hükümetin farklı kademeleri arasında değil, devlet daireleri, geliştiriciler ve topluluklar arasında da dağıtacaktır.

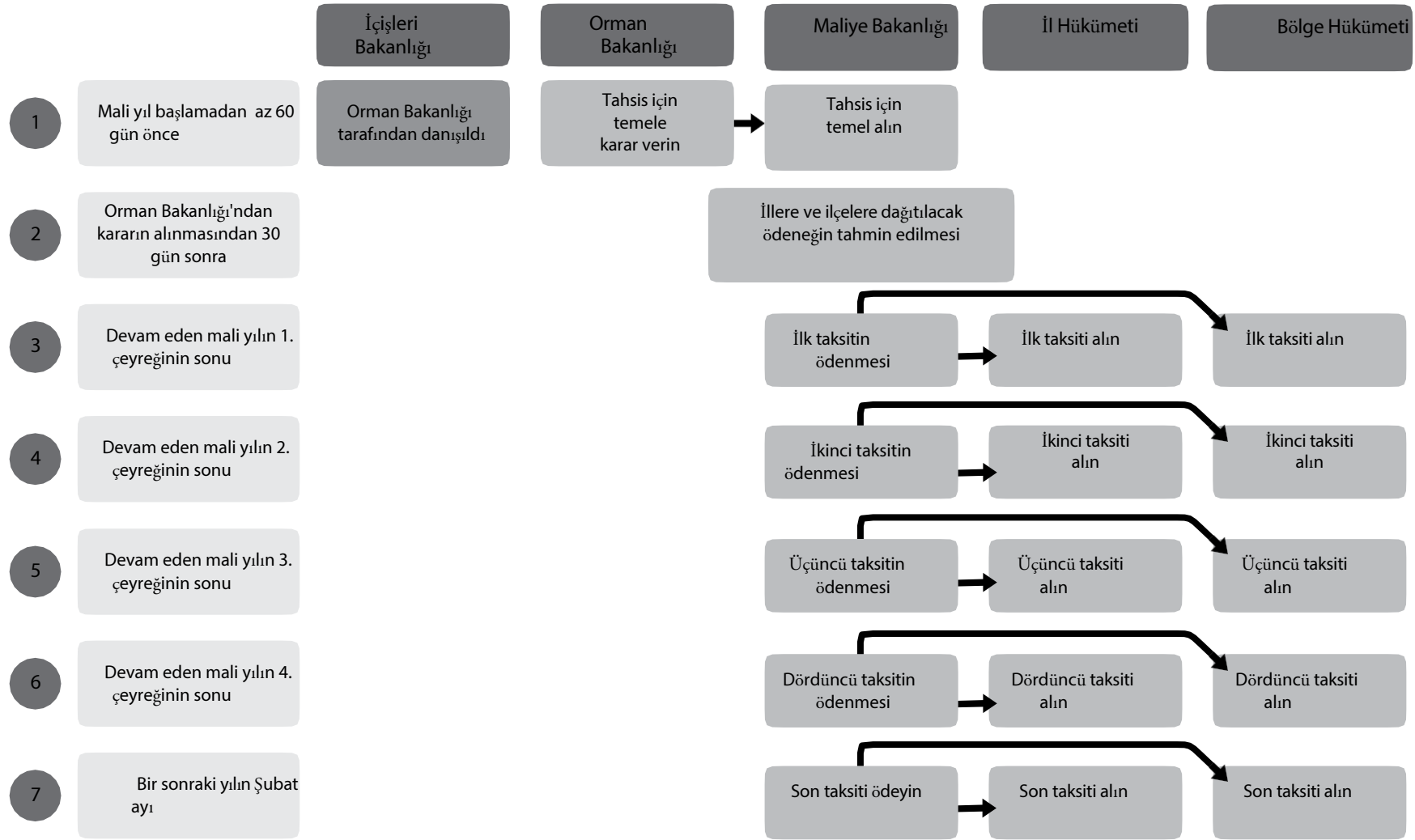
Gelirleri kimin alacağı ve yöneteceği konusunda henüz karar verilmemiştir ve gelecekteki bir sistemin nasıl işleyeceği belirsizdir. Bununla birlikte, bir REDD+ ödeme mekanizması aşağıdakilerle benzerlik gösterebilir

Çünkü mevcut orman geliri dağıtım sisteminin ölçekler arasında çalışması, gelirin farklı paylarını kuruluşlar arasında dağıtması, uygunluk kriterleri oluşturması ve onay ve ödeme süreçlerini tanımlaması gerekecektir.

Ölçekler arasında gelirlerin ödenmesi ve yönetimi çeşitli zorluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunlardan biri ödeme ve harcamalardaki gecikmelerdir - mali yönetim kapasitesinin zayıf olduğu durumlarda büyük fonların dağıtımında sıkça karşılaşılan bir sorundur (Subarudi ve Dwiprabowo 2007). Ödemelerdeki gecikmeler, ulusal hükümetlerin kalkınma programlarının uygulanmasında da gecikmelere neden olmaktadır. Gecikmeleri önlemek için il ve ilçe yönetimleri ya doğrudan Maliye Bakanlığı'nda lobi faaliyeti yürütür ya da dolaylı olarak ulusal parlamento üyelerine lobi faaliyeti yürütür

Bu kişiler kendi bölgelerini temsil etmektedir (Resosudarmo . 2006). Onay ve tahsis süreci de ilçeler, iller ve merkezi kurumlar arasında çok fazla gidip gelmeyi içermekte ve bu da daha fazla gecikme.

Orman İmtiyaz Ücreti (IHPH) ve Orman Kaynak Rantı Karşılığı (PSDH) gelirleri Maliye Bakanlığı banka hesabına aktarılır; bu hesaptan gelirler yerel düzeye dağıtılır. İl ve ilçe düzeylerinde, fonlar il ve ilçe bütçelerine entegre edilir, bu da gelirlerin ormanla ilgili faaliyetler için kullanılabileceği veya kullanılmayabileceği anlamına gelir. Birçok durumda, paylaşılan ormancılık gelirleri il veya ilçe ormancılık ofislerinin bütçesini karşılamakta yetersiz kalmaktadır (Dermawan 2004).

Şekil 1. Orman gelirlerinin tahsisi ve dağılımı

Kaynak: 55/2005 sayılı Hükümet Tüzüğü; Maliye Bakanlığı 2010.

Ancak belki de en önemli zorluk, hükümetin gelirleri nasıl kullandığıdır. Medya DR'den yararlanan bazı illere ait raporlar ve BPK denetimleri, bazı DR fonlarının belirli projelere tahsis edilmiş olmasına rağmen, sıklıkla uygun olmayan faaliyetlere veya mevcut olmayan projelere yönlendirildiğini göstermektedir. DR'nin amacı ağaçlandırma ve orman rehabilitasyonunu teşvik etmek olmasına rağmen, Soeharto rejimi tarafından siyasi olarak tercih edilen projeleri finanse etmek için kullanılmış ve siyasi olarak bağlantılı veya aile ağlarının büyük transfer rantları elde etmesine izin vermiştir. DR'nin Maliye Bakanlığı'na devredilmesi ve 1998-1999'da devlet bütçesine entegrasyonu önemli kontrol ve dengeler getirmiştir, ancak ödeme sorunları, fonların etkin bir şekilde yönetilememesi (özellikle il ve ilçe yönetimleri tarafından) gibi bazı zayıflıklar devam etmiştir, zayıf iç kontroller ve zayıf raporlama (Barr *vd.* 2010). İki kurum - BPK ve KPK - DR fonunun şeffaflığının ve hesap verebilirliğinin geliştirilmesinde ve yolsuzluk risklerinin azaltılmasında önemli roller oynamıştır. BPK, gerçekleştirdiği çok sayıda denetimde zayıflıkları ve iyileştirme adımlarını tespit etmiştir DR'nin bir parçasıdır. KPK, yüksek profilli DR yolsuzluk davalarını başarıyla kovuşturmuştur (Barr *vd.* 2010). Ancak, zayıf mali yönetim, hesap verebilirlik,

şeffaflık ve kapasite devam etmektedir ve birçok yetkili ve güçlü siyasi bağlantılar doğrudan yararlanan gruplar cezazsız kalmıştır (BPK 2008).

6.3 Bankaların Ağaçlandırma Fonu'ndaki rolü

Maliye Bakanlığı ile aracı bankalar arasındaki ilişki, DR'nin belirtilen hedeflere ulaşmadaki düşük performansını kısmen açıklayabilir ve REDD+ için bir ders sunabilir. Bankaların DR'nin uygun kullanımını desteklememesinin bir nedeni de çelişkili ve net olmayan yetki sınırlarıydı. 2008 tarihli bir denetim raporu, bankaların genellikle temerrüde düşmüş krediler üzerindeki koşulları uygulamakta başarısız olduğunu belirtmiştir DR'den (BPK 2008). Maliye Bakanlığı bankalardan kredi koşullarını uygulamalarını beklemiş, ancak bankalar bunu ancak Maliye Bakanlığı tarafından yetkilendirildikten sonra yapabileceklerini savunmuşlardır. Bankaların başarısızlığının bir başka nedeni de, bankaların Kredileri geri çağırarak ve sözleşmeleri uygulamak için teşvikler; aslında, bunu yapmamak için teşvikleri vardı. Aldıkları DR'den ödenen paranın bir yüzdesi, ancak ödenen borçlar bu yüzdeyi azalttı. Bu nedenle, para dağıtmak için mali teşvikleri vardı

Kutu 3. Ağaçlandırma Fonu

Yeniden Ağaçlandırma Fonu'nun (Dana Reboisasi; DR) uygulamaya konması ve ardından ücret oranının artırılması, devletin kereste rantlarına el koymasında önemli bir artışı tetiklemiştir. Soeharto döneminin son on yılında Endonezya hükümeti, Ağaçlandırma Fonu'na yaklaşık 2,6 milyar ABD doları nominal gelir toplarken, anaparaya tahakkuk eden faiz de 1 milyar ABD dolarına ulaşmıştır. Yıllık bazda, Yeni Düzen döneminin son 5 mali yılında DR gelirleri ve faizleri 1997/8'de 395 milyon ABD\$ ile 1995/6'da 540 milyon ABD\$ arasında değişmiştir.

Soeharto döneminde Orman Bakanlığı, DR'yi endüstriyel kereste ve kağıtlık odun plantasyonlarının geliştirilmesini teşvik etmek için kullandı ve ticari plantasyon şirketlerine 1 milyar ABD dolarından fazla nakit hibe ve indirimli kredi tahsis etti. Bakanlık, DR fonlarının ve orman dönüşüm ruhsatlarının önemli bir kısmını devlet elitleriyle yakın bağları olan şirketlere dağıtarak, iyi bağlantıları olan birkaç aktörün büyük orman rantlarını ele geçirmesine izin verdi. Hepsi de Soeharto rejimine aile ya da siyasi bağlarla doğrudan bağlı olan on şirket, 635 milyon ABD doları ya da DR'nin kereste plantasyonlarının geliştirilmesi için ayırdığı fonların yaklaşık üçte ikisini aldı. Buna ek olarak bakanlık, DR'nin yeniden ağaçlandırma ve orman rehabilitasyonunu teşvik etme göreviyle pek ilgisi olmayan, siyasi olarak tercih edilen projeleri finanse etmek için 600 milyon ABD doları harcadı.

Plantasyonların geliştirilmesi için DR sübvansiyonları, tomruk imtiyazlarının aşırı hasat edilmesini ve 'bozulmuş' doğal ormanların temizlenmesini teşvik etmiştir. Kereste şirketleri, imtiyaz sahalarındaki ormanları kötü yönetmek için güçlü bir teşvike sahipti, böylece bu alanları kereste veya kağıtlık odun plantasyonlarına dönüştürmek için sübvansiyon almaya hak kazanacaklardı. Mevcut yönetim, ülkenin ticari ormancılık sektörünü 'canlandırmak' amacıyla 2016 yılına kadar 9 milyon hektarlık yeni plantasyonların geliştirilmesini teşvik etmek için DR fonlarını kullanıyor.

Kaynak: Barr ve diğerleri (2010)

ancak kredileri geri çağırmak veya uygulamak için değil (Barr *ve ark.* 2010).

Uygun bir aracı bankanın seçilmesi, fonların yönetiminde etkinliğin sağlanmasında önemli bir adımdır. 2008 yılında yapılan bir analiz, Endonezya'da fon yönetiminde en etkin bankaların büyük "devlet bankaları", en az etkin olanların ise "bölgesel hükümet bankaları" olduğunu göstermiştir (Hadad *vd.* 2008). Ancak DR örneğinin de gösterdiği gibi, büyük ve etkin Endonezya bankaları bile, hükümetle ilişkileri yeterince yapılandırılmıyorsa sözleşmeleri uygulayamaz veya kötüye kullanımı önleyemez.

6.4 Ormancılık, iklim ve çevre alanlarında finansmandan öğrenmek

İklim değişikliği bağlamında tropik ormanları korumayı amaçlayan çok sayıda girişimden 16'sı 50 milyon ABD Dolarını yöneten ya da 50 milyon ABD Dolarına yakın taahhütte bulunan fonlardır (Macqueen 2010). Bunlardan 7 büyük ikili ve çok taraflı finansman girişimi açıkça REDD+'yı finanse etmek için oluşturulmuştur (Caravani *et al.* 2010). Büyük, bağışçı taahhütlü, çok taraflı REDD+ fonlarının çoğu Dünya Bankası veya diğer bölgesel kuruluşlar tarafından yönetilmektedir. Kalkınma Bankaları, Küresel Çevre Fonu veya UNDP ve FAO (Gıda ve Tarım Örgütü) gibi BM kuruluşları. Diğer fonlar, örneğin Küresel İklim Değişikliği İttifakı (GCCA) veya Hatoyama Girişimi (HI) gibi fonlar, ilgili gelişmiş ülke hükümetleri tarafından yönetilmektedir. Endonezya dışında sadece 1 ülke düzeyinde iklim fonu faaliyet göstermektedir - Brezilya Kalkınma Bankası tarafından yönetilen Amazon Fonu (FA) (BNDES) ve eyalet hükümeti, federal hükümet ve sivil toplum temsilcilerinden oluşan 3 bloklu bir komite olan Amazon Fonu Yönlendirme Komitesi'ni COFA) içerir (Macqueen 2010).

REDD+ fonlarının sayısı hızla artmaktadır. Çoğu 2007'den bu yana kurulmuştur; ormancılık sektörü odaklı, hükümet güdümlü, genellikle bir hükümet veya hükümetler arası kuruluş (UNDP gibi) tarafından kontrol edilen ve kendi kendini denetleyen kuruluşlar olma eğilimindedirler. Yaklaşımları işlem maliyetlerini azaltmak ve ormanları ayakta tutmak için finansal fırsat maliyetleri (Macqueen 2010). Mevcut ormanların çoğu

fonlar bağışçılardan gelen desteği koordine eder.

Bununla birlikte, birçok yönden, diğer önemli kaygıları - alıcı hükümetlerin sahiplenmesi veya kira , bina

Karbon ödemelerini absorbe etmek için orman alanlarındaki kurumlar ve yolsuzlukla mücadele için yönetim reformu (Macqueen 2010, Brown ve Peskett 2011).

REDD+ için faydalı dersler sağlayabilecek diğer geçmiş girişimler ise doğa karşılığı borç takaslarıdır. REDD+'nın Endonezya'daki gelişimine benzer şekilde, doğaya karşılık borç takasları gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasında iki taraflı düzenlemelerdir. İçinde 1990'larda doğa karşılığı borç takası, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik ihtiyaçlarını göz ardı etmeden ormanlar da dahil olmak üzere doğal kaynakların sömürülmesini kontrol altına almak için yeni bir strateji olarak görülüyordu. 2000 yılına gelindiğinde, 1,5 milyar ABD dolarından fazla işlem gerçekleştirilmiştir. 19'dan fazla ülke arasında doğaya karşılık borç veya çevreye karşılık borç takası yapılmıştır (Thapa 2000).

Doğa karşılığı borç takasları REDD+ programından temelde farklı olsa da - ilki gelişmekte olan ülkelerdeki artan borçla bağlantılı olduğundan - 2 mekanizmanın benzerlikleri ve ortak hedefleri vardır. REDD+'ya çok benzer şekilde, doğa için borç takası da doğal kaynakların - REDD+ örneğinde ormanların - sömürülmesini azaltmayı amaçlamaktadır. REDD+'da olduğu gibi, her bir doğaya karşılık borç takasında çeşitli aktörler yer almaktadır - borçlu ülkenin hükümeti, bir donör (devlet veya özel), bir banka ve çoğu durumda bir uluslararası ve bir ulusal STK.

Doğa karşılığı borç takasları REDD+ için bazı önemli dersler sunmaktadır. Birkaç istisna dışında, takasların çoğu orman ve biyoçeşitlilik açısından zengin gelişmekte olan ülkelerde gerçekleşmiştir.

çevresel kaynaklar üzerindeki yasal hak iddiaları, çevresel sonuçların belirlenmesi ve izlenmesi için yüksek maliyetler ve nominal devlet mülkiyeti (Deacon ve Murphy 1997). Bu projelerin başarısı için toplulukların yerel katılımı ve desteğinin yanı sıra takas kapsamındaki finansmanın bir parçası olarak projeleri uygulamak için yerel kapasite oluşturmaya yönelik programlar gerekmiştir. Takas projeleri aynı zamanda sonuçların izlenmesiyle ilgili zorluk ve maliyetleri de ortaya koymuştur.

6.5 REDD+ finansmanı ile ilgili riskler

Endonezya'da ve dünya genelinde iklim finansmanına ilişkin mevcut deneyimlerin de gösterdiği gibi, donör koordinasyonuna ilişkin sorunların ele alınması için çaba sarf edilmektedir. Bununla birlikte, orman, çevre ve iklim finansmanı ve doğa için borç takasları ile ilgili deneyimlerin yanı sıra

Endonezya'da gelişmekte olan iklim finansmanı planları gibi, çözülmemiş bazı sorunlara da işaret etmektedir.

Ortaya çıkan veya mevcut iklim finansmanı düzenlemelerinin çoğu, alıcı ülke tarafından sahiplenme ve ulusal yönetim sistemleriyle uyum konusundaki endişeleri tam olarak ele almamaktadır. Etkili iklim değişikliği azaltım eylemleri için finansman ihtiyaçlarının çok az anlaşıldığı görülmektedir (Brown ve Peskett 2011). Çevresel sonuçları izlemenin yüksek maliyetleri ve doğaya karşılık borç takaslarının gösterdiği gibi zayıf uygulama ve sahiplik düzenlemeleri, REDD+ için hazırlıkların ötesinde yönetişime ön yatırım yapılmasını gerektirmektedir.

Ancak, şu anda devlet ve topluluk orman sınırlarının netleştirilmesi ve alt ulusal ormanla ilgili kurumların kapasitesinin geliştirilmesi ile ilgili konulara hiç dikkat veya çok az dikkat edilmektedir. Bu konularla ilgilenilmemesi, REDD+ donör fonlarının etkinliğini ve REDD+'nın gelecekte eşitlik ve etkinliğini tehdit edebilir.

Ayrıca, mevcut fonların çoğu kendi kendini denetlemekte ve bağımsız denetim veya gözetim için yerleşik planlara sahip değildir. Endonezya'daki geçmiş deneyimler göz önüne alındığında, bağımsız mali izleme ve mali yönetim kapasitesine yatırım yapılmaması, REDD+ fonlarının kötüye kullanılabilir.

Bu çeşitli zayıflıklar, çeşitli şekillerde yolsuzluk ve iklim finansmanının kötü yönetilmesi riskleri yaratmaktadır. Donör finansmanının etkinliğine ilişkin geçmişte yaşanan sorunlar tekrarlanabilir. Hükümet ve yerel kurumların kapasitesi gibi kötü yönetimin altında yatan nedenler yeterince ele alınmayabilir. İyi bağlantılara sahip uluslararası ve ulusal ağlar en büyük faydaları elde edebilir. Ya da iklim finansmanının ormanlardan kaynaklanan karbon emisyonlarının azaltılması üzerinde hiçbir etkisi olmayabilir, çünkü fonlar başka amaçlar için kullanılamaz.

Uluslararası ve Endonezya deneyimlerinin de gösterdiği gibi, bu riskleri azaltmak ve mevcut zayıflıkları gidermek için çeşitli adımlar atılabilir. KPK, PPATK ve BPK gibi yolsuzluk ve kara para aklama ile mücadele etmekle görevli ulusal kurumlar, kontrol ve denge mekanizmalarının oluşturulmasına ve iklim fonlarının yanı sıra bu fonlarla ilişkili veya bunlardan yararlanan kişi ve kuruluşların mali ve diğer açılardan izlenmesine dahil olmalıdır. Ayrıca, iklim fonları ile ilişkili veya bunlardan yararlanan tüm kişi ve kuruluşların Fonların yönetilmesi ve dağıtılmasında veya koşulların uygulanmasında yer alan kurumlar sorumlu tutulmaktadır.

Bağımsız gözetim ve kamuya bilgi açıklanması REDD+ finansmanında yolsuzluk risklerini azaltabilir. Ulusal hükümetin ve özellikle yerel kurumların kapasitesi

REDD+ fonlarını etkin ve uygun bir şekilde yönetebilmeleri, muhasebeleştirebilmeleri, zamanında dağıtabilmeleri ve/veya kullanabilmeleri desteklenmelidir. Hükümetin aracı bankalarla olan ilişkisi, kötü yönetimden kaçınacak şekilde yapılandırılmalıdır. Ek olarak, Doğa karşılığı borç takasları ve mevcut birçok iklim finansmanı düzenlemesinin de gösterdiği gibi, yerel sahiplenme de başarı için kritik öneme sahiptir.